

05 - EH DA MI JE SESTI U RAKETU

Ne mogu da dočekam izlazak Eme iz kupatila.

Ah Ema.

Oh kupatilo.

Da l' sam više željan nje il' toaleta?

Ma žene ko žene. Kladim se da više tajni sadrži kupatilo. Kakav li je prostor taj u ovoj raketi?

Ima li posebno šolju za težinsko, a drugu za bestežisno stanje?

Ili je reč o jednoj istoj šolji koja radi na automatik?

Ma da l je uopšte šolja il' usisini uređaj? Ako je neko crevo, mokriću sad, pa trpeti sve do Meseca.

Dok posmatram sve dalju Zemlju, zaključujem da možda i ne dolazim sa nje već s neke daleke srećne zvezde. Kako drugačije objasniti sve šta mi se sve desilo? Tokom dvadesetogodišnjeg života samo dve stvari priželjkujem. Redovno da obrćem zgodne seke i jednom odletim na Mesec. Ovog puta, hehe hehe, štikliraću obe. A zrnce je falilo sve da se uruši.

Šta li se to zaboga zbiva? Zaposleni u metrou štrajkuju istog jutra kad ja putujem na Mesec! Neka vas neka metroseksualci! Mislite da je vaš vozić božja kočija? Mene danas bre čeka raketa!

Naručen taksi dolazi na vreme. Šta je to? U njega utrčava nafkrana frajla. Bezobrazluk. Čim se vratim iz svemira napisaću žalbu!

Ulazim u gradski autobus. Zbog velikog kofera mesto mi ustupaju. Bolje ja do prozora! – sugerisa dedica – Silazim tek na dvadeset-drugoj.

E? A ja tačno kod Njutnovog kratera – nabećih starca.

U meni je uljez! Neplatiša karte. U meni je uljez! – odzvanjalo je sa svakog zvučnika.

Marš! – ustah i stolicu šutnuh – Znaš li gde ja putujem danas? Čuješ li me, o autobuse automatike iritirajuće? Idem tamo gde ti stići nećeš! – Otvorih novčanik i kartu za Lunu mnogim očima proložitih. — A očekuje se šta? Da mislim na pravila transporta sa dna? Žao mi je. Ako ste svi vi trivijalni, ja bogami nisam! — dignute glave izađoh iz busa.

Marko? Druže moj iz osnovne? – čujem glas iz prvih kola – Ne! Mi ovoga momenta moramo na piće.

Može – prepoznah Žarka — ako će da traje pet minuta, a posle da me odvozaš do raketodroma? Važi?

Tokom, da li pet, deset ili petnaest minuta, uz vino s kraja dva'es prvog veka, ispričah Žarku kako dobih nagradni let.

Pobedio si u rijalitiju?

Tri meseca sam nosio skafander po tom studiju! Tromesečje bez kiseonika. Isplatilo se druže! Karta za današnji let na pravi Mun je moja!

Tvoja?

Moja!

Pa to mora duplo da se nazdravi. Konobar još jedna tura!

Sa mnom upravlja osoba s većom količinom alkohola od dozvoljenog. Molim da zaustavite! Sa mnom upravlja osoba sa ... — ponavljao je Žarkov automobil.

‘Bem ti kola dvaes drugog veka! Ja ovo moram da parkiram – uznemiri se Žare.

Da se nisi usudio. Zakasniću na let.

Nije ovo oču-neću sistem Marko! Posle desetog ponavljanja kola će mi stati sama.

More marš! – obratih se vozilu – Šta zamišljaš krtijo prizemna? Da nismo dovoljno valjani da se vozimo u tebi?! E pa znaj, ja ću danas biti dobar raketi! Čuješ li? Raketi, koja ti nikad nećeš postati!

Napolje! – viknuše i kola i uvređen vlasnik.

Nakon polučasovne vuče kofera stižem na odrednicu.

Izvinite – pitah ženoliku mašinu za šalterom – Treba mi sektor za međuplanetarni let. Znači Mesec.

Pridite bliže – pozva me ona – Kasno Maaarko na kosmodrom stiže! – otpeva mi stroj i pokaza raketu koja se vinula put neba.

Ka... ka... ka... ka... Kako je to moguće?! Pa ovo je strašno. Jezivo. Grozno! – ridao sam gazeći kofer – Prokockao sam svoju najveću nagradu! Jedinu šansu da letim raketom. Nikad Mesec neću gledati izbliza. I ti si se našla da me zekiš šalterko artefaktna! Šta umišljaš da si? Raketa?! Gotovo je. Sve je propalo – grcao sam na klupi. U tom, najtužnijem času, ruka u pink rukavici obrisa mi suzu.

Sigurna sam da Vam nisu sve lađe odletele.

Ali su rakete potonule jesu – kiselo se nasmeših neznanki – Kosmodrom je letelica pun, ali to su sve privatne vožnje. Let propale državne kompanije je jednom godinje, a ja sam samo za to kartu dobio.

Sigurna sam da ćete imati još prilika.

Od radničke plate, ni za dve decenije!

Sigurno imate neko bogatog strica, ujku ili tetku koja bi vam taj put finansirala?

Odrešili bi moji kesu da mi je život u opasnosti, ali za ta spejs putovanja nikad.

Plavuša se nasmešila i sela do mene.

Možda ipak imate srećice. Naleteli ste na empatičnu emotivku po imenu Ema – pomazila me je po kosi — I mogu da vam ispunim najveću želju. Raketom privatne kompanije mog dede putujem tamo, odakle se vukodlaci alarmiraju?

Na kuglu na koju psi laju?

Tu! I mislim da mi društvo ne bi smetalo.

Zar je moguće – obrisah suze – da postoje vile? I to kovrdžave plavuše, u roze kompletu sa velikim grudima?

Ne tražite više. Dobar je i kliše – da mi Ema znak da krenem za njom.

Ne mogu da dočekam izlazak Eme iz kupatila. Ovako nešto može da doživi samo šarmer velikog kalibra. Dok intimnost čekam, radio uključujem.

Tema kojom se bavimo u „Kriminalnoj hronici“ su kosmički taoci. Gost emisije je inspektor Ivičić. Pitamo ga kako stati na put svemirskim kidnaperima?

Ovog časa, u jednoj, raketi sa autoamtskim vozačem, zarobljeno je minimum pet naših državljana. Kidnaper je muškarac u srednjim dvadesetim. Lakovernima nudi let za Meseca bud zašta. Odveze ih svega stotinak kilometara uvis, a zatim ih zarobi i zove familiju na otkup. Zna se da kosmosom ne leti sirotinja.

Kako ih uhvatiti ako znamo da rakete se rakete danas lako prizemljuju svuda, a brzo menjaju lokacije? – Interesovalo je voditeljku, ali ne i mene. Uvek će biti budala koje sednu sa opasnim krimosem. Ko im je kriv što nemaju sreću i sposobnost šarmiranja bogatih naslednica veikih grudi i još većeg srca. Šta li se to čuje na donjem nivou? Dreka neka? Bože, nije valjda da se neko, kod ove divne žene, ukrcao kao slepi putnik? O ovome moram da obavestim Emu.

Vilo – otvaram vrata toaleta. Umetak kose okačen je kod tuša. Na lavabou je grudnjak s dva balona. Iz ormarića viri vrh pištolja. Dok joj gledam leđa pitam se šta li radi stojeći, a okrenuta prema šolji?